

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S1 1 K 017791 14 Krž (veza X-KRŽ-07/386)

Datum donošenja: 19.01.2015. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu:

sudija Redžib Begić, kao predsjednik vijeća

sudija Dragomir Vukoje, kao član vijeća

sudija Tihomir Lukes, kao član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

MILORADA TRBIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Džermin Pašić

Branilac osuđenog Milorada Trbića:

Advokat Dalibor Pejaković

Kraljice Jelene br. 88, 71 000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina, Tel: 033 707 100, Faks: 033 707 155

Краљице Јелене бр. 88, 71 000 Сарајево, Босна и Херцеговина, Тел: 033 707 100, Факс: 033 707 155

Broj: S1 1 K 017791 14 Krž (veza X-KRŽ-07/386)

Sarajevo, 19.01.2015. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel I za ratne zločine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudija Redžiba Begića, kao predsjednika vijeća, te sudija Dragomira Vukoja i Tihomira Lukesa, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Medine Džerahović, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv osuđenog Milorada Trbića, zbog krivičnog djela Genocid iz člana 171. KZ BiH tačke a), b), c), d) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. istog Zakona, odlučujući povodom odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj: AP-1240/11 od 06.11.2014. godine, kojom je ukinuta presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj X-KRŽ-07/386 od 21.10.2010. godine, u dijelu koji se odnosi na primjenu blažeg krivičnog zakona, nakon održane javne sjednice vijeća Apelacionog odjeljenja, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Džermine Pašića, osuđenog Milorada Trbića i njegovog branioca, advokata Dalibora Pejakovića, dana 19.01.2015. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj X-KRŽ-07/386 od 21.10.2010. godine, **preinačava se** u odnosu na primjenu krivičnog zakona i odluku o kazni, pa se radnje za koje je Milorad Trbić, prvostepenom presudom oglašen krivim, pravno kvalifikuju kao krivično djelo Genocid iz člana 141. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije¹, u vezi sa članom 22. (saizvršilaštvo) istog Zakona, za koje krivično djelo ga

---

¹ Uredba sa zakonskom snagom o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji je preuzet kao republički zakon za vrijeme neposredne ratne opasnosti ili za vrijeme ratnog stanja (Sl.list RBiH broj 6/92) i Zakon o potvrđivanju uredbi sa zakonskom snagom (Sl. list RBiH broj 13/94); U daljem tekstu: Preuzeti KZ SFRJ

ovo vijeće, na osnovu navedene zakonske odredbe, te odredaba članova 33, 38. i 41. KZ SFRJ, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina, u koju kaznu mu se na osnovu člana 50. KZ SFRJ ima uračunati vrijeme koje je osuđeni proveo u pritvoru počevši od 07.04.2005. godine pa do 14.01.2011. godine, kao i na izdržavanju kazne po pravosnažnoj presudi Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-07/386 od 16.10.2009. godine, i to od 14.01.2011. godine pa nadalje.

U preostalom dijelu presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-KRŽ-07/386 od 21.10.2010. godine ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

I. ISTORIJAT POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: X-KR-07/386 od 16.10.2009. godine, tada optuženi Milorad Trbić oglašen je krivim da je radnjama detaljno opisanim u tačkama 1.a)-h) izreke presude počinio krivično djelo Genocid iz člana 171. KZ BiH, i to tačka a) ubijanje pripadnika grupe i tačka b) nanošenje teških tjelesnih ozljeda ili duševnih povreda pripadnicima grupe, a sve u vezi sa članom 180. stav 1 KZ BIH, te osuđen na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od (30) trideset godina u koju kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru.

2. Na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH optuženi je u odnosu na osuđujući dio presude oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka te isti padaju na teret budžetskih sredstava suda, dok su na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH oštećeni sa postavljenim imovinsko-pravnim zahtjevom i oštećeni sa eventualnim imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnicu.

3. Istom presudom optuženi je oslobođen da je radnjama opisanim u tačkama 1, 2 i 3. ovog dijela presude izvršio krivično djelo Genocid iz člana 171. KZ BiH, čime bi počinio djela iz navedenog člana i to iz tačke a) ubijanje pripadnika grupe, tačke b) nanošenje teških tjelesnih ozljeda ili duševnih povreda pripadnicima grupe, tačke c) smišljeno nametanje uslova života grupi sračunatih da dovedu do njenog potpunog ili djelimičnog fizičkog uništenja, te tačke d) nametanje mjera sa ciljem da spriječe rađanje unutar grupe, a sve u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. KZ BIH.

4. Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku BiH (ZKP BiH) troškovi krivičnog postupka i paušala vezani za oslobađajući dio presude padaju na teret budžetskih sredstava Suda, a na temelju člana 198. stav 3. ZKP BiH oštećeni su sa postavljenim imovinsko-pravnim zahtjevom i oštećeni sa eventualnim imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnicu.

5. Odlučujući o žalbama tužioca Tužilaštva BiH, tadašnjeg branioca optuženog, advokata Milana D. Trbojevića i oštećenih Omerović Šuhre, Hurić Nurije, Hurić Mejre, Hadžić Naze, Hadžić Mustafe, Hadžić Envera i Sinanović Habiba, Apelaciono vijeće Odjela I za ratne zločine Suda BiH je presudom broj: X-KRŽ- 07/386 od 21.10.2010. godine, odbilo kao neosnovane sve navedene žalbe i potvrdilo prvostepenu presudu Suda BiH broj: X-KR-07/386 od 16.10.2009. godine.

6. Postupajući po apelaciji osuđenog Milorada Trbića, zastupanog po advokatu Milanu Trbojeviću, Ustavni sud Bosne i Hercegovine (Ustavni sud BiH) je dana 06.11.2014. godine, donio odluku broj AP- 1240/11 kojom je djelimično usvojio predmetnu apelaciju, utvrdivši povredu člana II/2. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 7. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu EKLJP), te je ukinuo presudu Suda Bosne i Hercegovine broj: X-KRŽ- 07/386 od 21.10.2010. godine, u dijelu koji se odnosi na **primjenu blažeg krivičnog zakona**. Navedenom odlukom, Ustavni sud BiH je konstatovao da ukidanje presude Suda BiH broj X-KRŽ-07/386 od 21.10.2010. godine, u dijelu kako je navedeno, ni na koji način ne utiče na apelantovo lišavanje slobode, zadržavanje i pritvor, što je u isključivoj nadležnosti Suda BiH. Istom odlukom odbijena je kao neosnovana apelacija podnesena protiv navedene presude Suda BiH u odnosu na član II/3.e) Ustava BiH i član 6. stav 1. i 3. tačka a. EKLJP.

7. Predmet je vraćen Sudu BiH koji je obavezan da po hitnom postupku donese novu odluku, u odnosu na izricanje kazne u skladu sa članom II/2. Ustava BiH i članom 7. stav 1. EKLJP, te da u roku od 3 (tri) mjeseca od dana dostavljanja odluke obavijesti Ustavni sud BiH o preduzetim mjerama s ciljem izvršenja navedene odluke.

8. Odluka Ustavnog suda BiH broj AP- 1240/11 od 06.11.2014. godine, Sudu Bosne i Hercegovine dostavljena je dana 02.12.2014. godine.

9. Postupajući u skladu sa obavezom koja proizilazi iz predmetne odluke, a u cilju njene što hitnije implementacije, Apelaciono vijeće je dana 19.01.2015. godine održalo javnu sjednicu, kojoj su pristupili tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Džermin Pašić,

osuđeni Milorad Trbić i njegov branilac, advokat Dalibor Pejaković.

10. Tužilac je istakao da ostaje kod svih navoda i prijedloga iz žalbe uložene dana 28.05.2010. godine protiv prvostepene presude Suda BiH.

11. Branilac osuđenog Milorada Trbića, advokat Dalibor Pejaković, istakao je da ostaje kod navoda iz žalbe uložene dana 29.05.2010. godine od strane ranijeg branioca optuženog, advokata Milana Trbojevića, uz poseban naglasak na činjenicu da se u ovom procesnom momentu kada je ukinuta presuda, optuženi još uvijek na izdržavanju kazne zatvora, te ukoliko postoji mogućnost za njegovim puštanjem na slobodu do donošenja odluke da sud to učini.

12. Osuđeni Trbić se saglasio sa navodima branioca, te dodao da je sud kršio njegova prava na pravično suđenje, obzirom da odluke koje donosi sud ne smiju biti pod pritiskom ili bilo kakvim uticajem, što u konkretnom nije bio slučaj, ističući da nije bio prisutan niti na jednom mjestu gdje je vršeno zarobljavanje i strijeljanje muslimana iz Srebrenice, niti je znao za iste. U konačnici, osuđeni je ukazao da mu je presudom Suda BiH izrečena kazna za najteže krivično djelo, koje nije počinio, te smatrajući se nevinim zatražio od suda oslobađanje od krivice za počinjenje predmetnog krivičnog djela.

II. PROCESNA SITUACIJA NAKON DONOŠENJA ODLUKE USTAVNOG SUDA BIH

13. Prije nego što se upusti u davanje razloga za donošenja nove odluke u odnosu na izricanje kazne u skladu sa članom II/2 Ustava BiH i članom 7. stav 1. EKLJP, a kako je to naloženo predmetnom odlukom Ustavnog Suda BiH, ovo Vijeće nalazi potrebnim dati kratke razloge u pogledu procesno-pravne situacije u kakvoj se našlo, nakon ukidanja drugostepene presude Suda Bosne i Hercegovine broj: X-KRŽ- 07/386 od 21.10.2010. godine, u dijelu kako je to prethodno navedeno.

14. Naime, Ustavni sud BiH se u svojoj odluci izričito odredio u pogledu ostalih prigovora apelanta, osuđenog Milorada Trbića, te je s tim u vezi odlučeno da su prigovori apelanta, a kojima je presudu Suda Bosne i Hercegovine pobijao između ostalog i zbog povrede člana II/3.e) Ustava BiH i člana 6. stav 1. i stav 3. tačka a) EKLJP, neosnovani. U obrazloženju odluke Ustavnog suda BiH (para 68.) izričito je navedeno da :

„Ustavni sud zaključuje da nije prekršeno apelantovo pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. i 3. tačka

a) Evropske konvencije, jer u okolnostima konkretnog slučaja nema ništa što bi uputilo na zaključak da je sud svoju odluku zasnovao na dokazima na kojim je nije mogao zasnovati, kao i da je izostala brižljiva i savjesna ocjena dokaza na način koji bi doveo u pitanje utvrđeno činjenično stanje, te najzad da je sud propustio da obrazloži svoju odluku, odnosno da postupak sagledan u cjelini nije bio pravičan.”

15. Obzirom na ovakvo obrazloženje Ustavnog suda BiH, jasno je da u konkretnom predmetu Ustavni sud BiH nije doveo u pitanje pravilnost drugostepene presude Suda Bosne i Hercegovine u dijelu kojim se potvrđuje prvostepena presuda, a u odnosu na postojanje krivičnog djela i krivice osuđenog Trbića². Navedeno jasno proizilazi iz para 65. Odluke:

„Ustavni sud smatra da je, s ciljem zaštite apelantovih ustavnih prava, dovoljno ukinuti osporenu Presudu Apelacionog odjeljenja - Sud BiH broj X-KTŽ-07/386 od 21. oktobra 2010. godine i vratiti predmet tom sudu da donese novu odluku u skladu s članom 7. stav 1. Evropske konvencije, **u odnosu na izricanje kazne.**“

16. Cijeneći navedeno, vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH se po primitku odluke Ustavnog suda BiH našlo u jednoj, faktički procesnim zakonom neregulisanoj situaciji, jer ZKP BiH ne sadrži odredbe koje daju mogućnost ukidanja drugostepene presude kojom se potvrđuje ili preinačava prvostepena presuda.³ Pogotovo ZKP BiH ne sadrži odredbe po kojima se ima postupati u slučaju ukidanja drugostepene presude odlukom Ustavnog suda BiH i to u dijelu odluke o „primjeni blažeg zakona“, a kada pitanje krivice uopšte nije sporno, kakvu situaciju imamo u konkretnom slučaju. Stoga je ovo Vijeće, a polazeći prvenstveno od činjenice da je Ustavni sud BiH naložio Sudu BiH, donošenje nove odluke po hitnom postupku, u odnosu na izricanje kazne, nastojalo iznaći najefikasniji način za postupanje u ovakvoj situaciji.

17. Apelaciono vijeće je stava da u konkretnom slučaju sa procesno-pravnog aspekta ne postoje žalbe koje bi bile predmetom odlučivanja, a da su žalbe na prvostepenu presudu na sjednici ovog Vijeća pomenute isključivo u svrhu podsjećanja na raniji tok postupka.

---

² To je i razlog da Ustavni sud BiH presudu Suda BiH broj: X-KRŽ- 07/386 od 21.10.2010. godine ukine samo u dijelu koji se odnosi na primjenu blažeg krivičnog zakona.

³ Odredba člana 315. ZKP BiH reguliše uslove za ukidanje prvostepene presude, pri čemu samo Apelaciono vijeće vodi pretres.

Stoga je, ovo Vijeće cijenilo činjenicu da je Ustavni sud BiH svojom Odlukom utvrdio da je vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH, pogriješilo u primjeni zakona, pri čemu u pobijanoj presudi ne nalazi bilo kakve proceduralne povrede. Preciznije, iz odluke Ustavnog suda BiH proizilazi da je isti uvjeren u tačnost činjeničnog stanja kakvo je utvrdila prvostepena presuda Suda BiH, u kojem dijelu je potvrđena tj. postala pravosnažna po presudi Suda BiH broj X-KRŽ- 07/386 od 21.10.2010. godine, obzirom da ista u tom dijelu nije ukinuta predmetnom Odlukom.

18.Imajući u vidu sve navedeno, Apelaciono vijeće je, u nedostatku striktne zakonske odredbe koja bi regulisala postupanje u situaciji kakva se pojavila u konkretnom predmetu, našlo najcjelishodnijim i najefikasnijim, a u cilju donošenja nove odluke u kojoj će biti otklonjena povreda utvrđena odlukom Ustavnog suda koja je obavezujuća za ovaj sud, i to po hitnom postupku kako je to naloženo, preinačiti presudu Suda BiH broj X-KRŽ- 07/386 od 21.10.2010. godine, na način kako je to i utvrđeno u izreci ove presude.

19.Apelaciono vijeće Suda BiH je polazeći od odluke Ustavnog suda BiH, a u cilju implementacije iste, odluku kao u izreci donijelo iz sljedećih razloga.

III. PRIMJENA ZAKONA

20. Apelaciono vijeće je u postupku donošenja ranije presude, a koja je u dijelu primjene blažeg krivičnog zakona, ukinuta naprijed pomenutom Odlukom Ustavnog suda BiH, razmotrilo pitanje primjene krivičnog zakona u ovom predmetu. Isto je zaključilo da je u prvostepenoj (pobijanoj) presudi, a nakon uporedne analize odredbe člana 171. KZ BiH i odredbe člana 141. preuzetog KZ SFRJ⁴, za krivično djelo Genocid koje je istima regulisano, pravilno utvrđeno da je za tada optuženog povoljnija primjena KZ BiH, koji zakon je stupio na snagu nakon izvršenja krivičnog djela za koje je optuženi terećen, u odnosu na preuzeti KZ SFRJ koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela. U tom smislu, Apelaciono vijeće je navelo da se pretresno vijeće kod procjene pravilno rukovodilo

---

⁴ Genocid (član 141. KZ SFRJ): „Ko u namjeri da potpuno ili djelimično uništi neku nacionalnu, etničku, rasnu ili vjersku grupu naredi da se vrše ubistva ili teške povrede tijela ili narušavanje fizičkog ili duševnog zdravlja članova grupe ili prinudno raseljavanje stanovništva, ili da se grupa stavi u takve životne uslove koji dovode do potpunog ili djelimičnog istrebljenja grupe, ili da se primijene mjere kojima se spriječava rađanje između pripadnika grupe, ili da se vrši prinudno preseljavanje djece u drugu grupu, ili ko u istoj namjeri izvrši neko od navedenih djela, kazniće se zatvorom najmanje 5 godina ili smrtnom kaznom.“

pravcem odmjeravanja kazne prema optuženom, i to prema posebnom maksimumu, dajući iscrpnu argumentaciju za takav svoj stav.

21. Međutim, navedena argumentacija očigledno nije prihvaćena od strane Ustavnog suda BiH, a kako je to navedeno u para 58. i 63. Odluke:

„Imajući u vidu navedenu sudsku praksu, Ustavni sud ukazuje da je osporenom presudom apelant proglašen krivim i osuđen što je počinio krivično djelo genocida iz člana 171. KZBiH. Ustavni sud zapaža da je definicija krivičnog djela genocida ista u članu 141. KZSFRJ, koji je primjenjivan u vrijeme izvršenja predmetnog krivičnog djela (dakle 1995. godine) i u članu 171. KZBiH, koji je u konkretnom predmetu primijenjen retroaktivno. Iz navedenog, dakle, slijedi da je apelant proglašen krivim za krivično djelo koje je kao takvo *predstavljalo krivično djelo u vrijeme izvršenja* (u smislu prve rečenice člana 7. stav 1. Evropske konvencije), a ta činjenica, u smislu garancija druge rečenice člana 7. stav 1. Evropske konvencije, implicira obavezu Ustavnog suda da ispita da *izrečena kazna neće biti teža od one koja se primjenjivala u vrijeme izvršenja krivičnog djela.*“ (para 58.)

“... [P]oredeći kaznu zatvora od 20 godina (kao maksimalnu kaznu za predmetno krivično djelo prema KZSFRJ) s kaznom dugotrajnog zatvora od 45 godina (kao maksimalnom kaznom za predmetno krivično djelo prema KZBiH), Ustavni sud smatra da je u konkretnom slučaju nesumnjivo da KZSFRJ predstavlja blaži zakon za apelanta. Imajući u vidu da je, dakle, prema KZSFRJ apelantu bilo moguće izreći maksimalnu kaznu od 20 godina, a da mu je u konkretnom slučaju, primjenom KZBiH, izrečena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 godina, Ustavni sud smatra da je retroaktivna primjena KZBiH bila na štetu apelanta u pogledu izricanja kazne, a što je protivno članu 7. Evropske konvencije. [...]” (para 63.)

22. Imajući u vidu ovakav stav iz Odluke kojom je ranija presuda ovog suda u tom dijelu ukinuta, a po kojem stavu je za tada optuženog preuzeti KZ SFRJ blaži zakon, te da je retroaktivna primjena KZ BiH bila na štetu optuženog u pogledu izricanja kazne, to je ovo Vijeće zaključilo da u konkretnom slučaju treba primijeniti preuzeti KZ SFRJ, kao zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Stoga se, radnje za koje je Milorad Trbić prvostepenom presudom oglašen krivim, pravno kvalifikuju kao krivično djelo Genocid iz člana 141. KZ SFRJ.

23. Prilikom ocjene vida učešća osuđenog, Vijeće je utvrdilo da je osuđeni u izvršenju inkriminiranih radnji, detaljno opisanih u izreci prvostepene presude, a čije izvršenje nije bilo sporno za Ustavni sud, postupao kao saizvršilac, u kom smislu je valjalo primjeniti odredbu člana 22. KZ SFRJ.

24. Naime, odredba člana 22. KZ SFRJ (saizvršilaštvo) propisuje:

„Ako više lica, učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način, zajednički učine krivično djelo, svako od njih kazniće se kaznom propisanom za to djelo.“

25. Dakle, opšta pretpostavka za saizvršilaštvo kao zajedničko izvršenje djela je zajednička odluka o djelu: svaki izvršilac je nosilac odluke o izvršenju djela, svako zajedno s drugim ostvaruje svoje djelo, ali i sam doprinos je takav da u okviru zajedničke odluke o djelu i podjele uloga, predstavlja bitni dio u procesu plana izvršenja djela. Težište je na zajedničkom izvršenju djela, koje se ostvaruje zajedničkim učestvovanjem u samoj radnji izvršenja ili na drugi način.

26. Dakle, Vijeće je utvrdilo da je isti zajedno sa drugim licima učestvovao u navedenim radnjama izvršenja ili je na drugi način, zajedno sa istima učinio predmetne inkriminacije, koji doprinos se može podvesti pod saizvršilaštvo. Stoga, a imajući u vidu dokazanost bitnih činjeničnih utvrđenja, Vijeće je zaključilo da je osuđeni Trbić na značajan, a u određenim radnjama i odlučujući način, doprinio izvršenju krivičnog djela, kako se to zahtijeva članom 22. KZ SFRJ.

27. Zajednički plan imao je svrhu zarobljavanje, zatvaranje i pogubljenje po prijekom postupku svih vojno sposobnih muškaraca Bošnjaka iz srebreničke enklave koji su dovedeni u zonu odgovornosti Zvorničke brigade. To je plan kojem se priključio Milorad Trbić i htio njegovo izvršenje. Obim njegovog učešća, kao i dokazi o njegovoj namjeri upućuju Vijeće na zaključak da je optuženi postupao kao akter koji se i sam pridružuje planu u kojem učestvuje zajedno sa ključnim akterima iz organa bezbjednosti VRS-a, i hoće izvršenje krivičnog djela Genocida kao vlastito djelo. Dakle, osuđeni je znao za zločinački plan i njegove zabranjene posljedice, ali je htio njihovo nastupanje, odnosno htio počinjenje krivičnog djela, te na taj način postupao sa direktnim umišljajem.

IV. ODLUKA O KAZNI

28. Prilikom odlučivanja o kazni Vijeće se rukovalo opštim pravilima za odmjeravanje kazne sadržanim u odredbi člana 41. KZ SFRJ, kao i svrhom kažnjavanja propisanom članom 33. KZ SFRJ, pri čemu je u smislu odredbe člana 41. stav 1. KZ SFRJ prvo utvrdilo granice kazne propisane za predmetno krivično djelo, naročito posebni maksimum, obzirom da je prema osuđenom Miloradu Trbiću u ukinutoj presudi potvrđena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 godina, izrečena prvostepenom presudom .

29. Apelaciono vijeće je nadalje, kod individualizacije kazne, imalo u vidu opšta pravila o izboru vrste i mjere kazne, i to svrhu kažnjavanja, a osobito stepen krivične odgovornosti optuženog, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, te raniji život učinitelja, njegove osobne prilike, držanje nakon učinjenog djela i motiv za počinjenje istog, odnosno okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti).

30. S tim u vezi, Vijeće je imalo u vidu da je za krivično djelo Genocid iz člana 141. preuzetog KZ SFRJ, zapriječena kazna zatvora u trajanju od najmanje 5 (pet) godina ili smrtna kazna, koja je, prema stavu Ustavnog suda iznesenog u Odluci eliminisana iz sistema kažnjavanja (para 62. Odluke), tako da je maksimalna zapriječena kazna za ovo djelo sada kazna zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina, kako je to jasno navedeno u para 63.:

„...Imajući u vidu da je, dakle, **prema KZSFRJ apelantu bilo moguće izreći maksimalnu kaznu od 20 godina**, a da mu je u konkretnom slučaju, primjenom KZBiH, izrečena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 godina...“

31. Pri tome, a kako to proizilazi iz odredbe člana 38. KZ SFRJ ne postoji mogućnost odmjeravati krivičnopravnu sankciju u rasponu od 15 do 20 godina zatvora.

32. Dakle, Apelaciono vijeće je, postupajući prema Odluci Ustavnog suda, koju je bilo dužno primijeniti, a kojom je direktno utvrđeno da je za krivično djelo Genocida kao maksimalnu kaznu moguće izreći kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina, te cijeneći sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, koje nalazi pravilno utvrđenim u prvostepenoj presudi ovog Suda broj: X-KR-07/386 od 16.10.2009. godine, utvrdilo da je adekvatna kazna osuđenom Miloradu Trbiću ona koja odgovara navedenom maksimumu propisane krivičnopravne sankcije po primijenjenom krivičnom zakonu.

33. Imajući u vidu sve navedeno, valjalo je preinačiti pobijanu presudu i u pogledu odluke o kazni u smislu navedenog, u koju se osuđenom ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, kao i vrijeme koje je već proveo na izdržavanju ranije kazne u ovom predmetu.

34. Iz navedenih razloga Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR:

Medina Džerahović

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A**

Redžib Begić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.